

MEDLEMSBLAD **FREM**

B F
18 86 *Boldklubben*

NR. 5

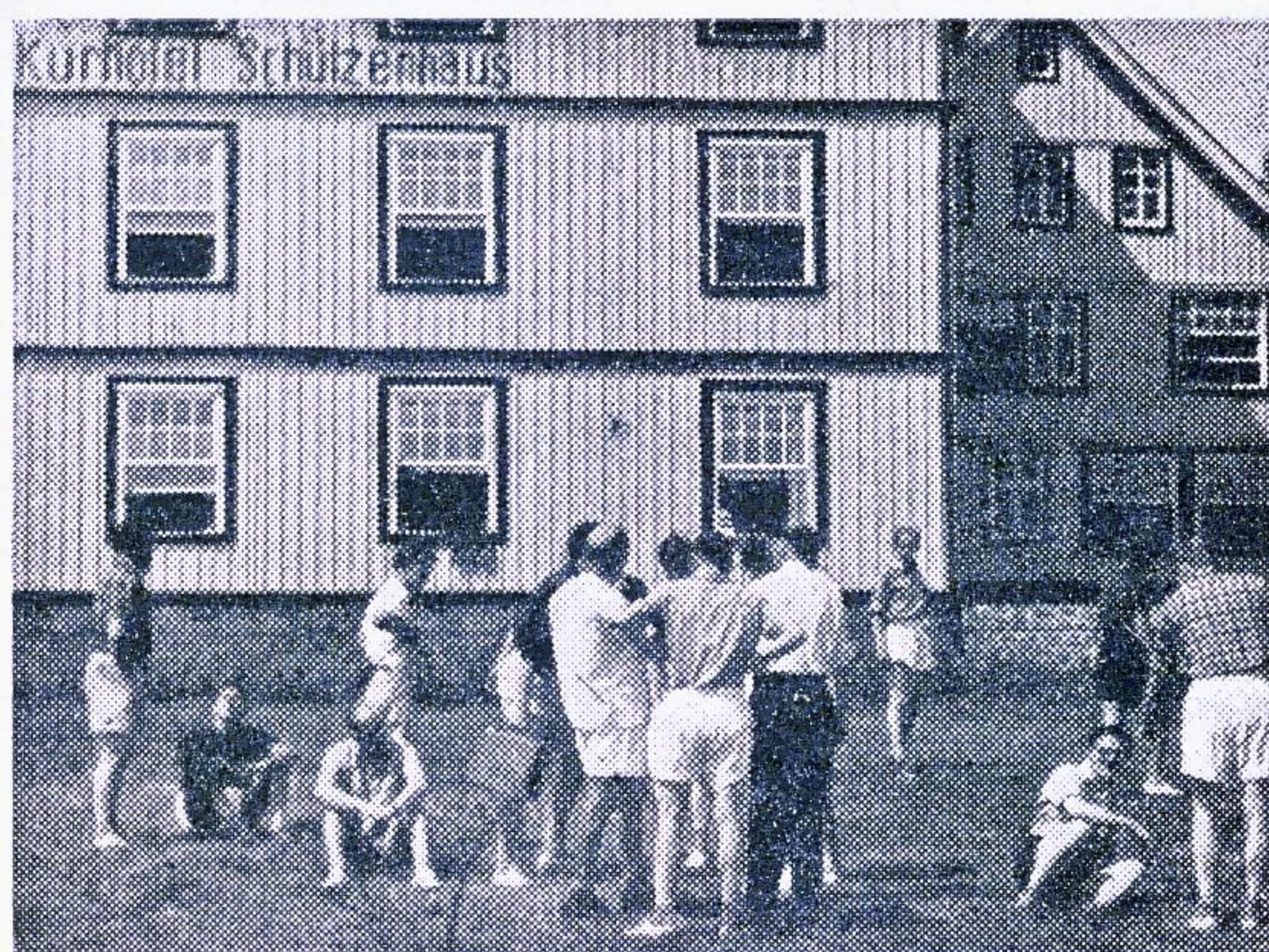
OKTOBER 1952

S. AARG.

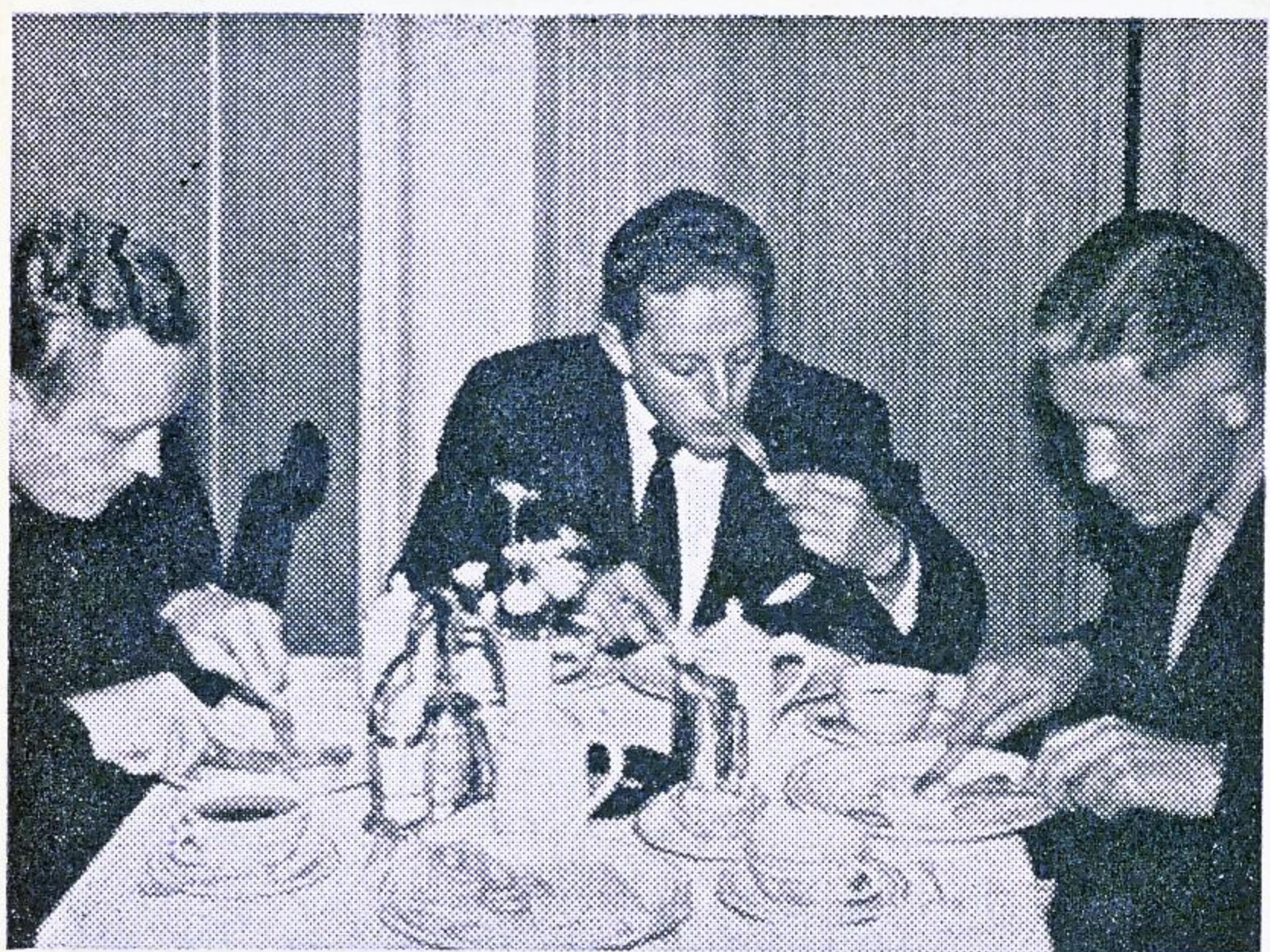
SOMMERTUREN

Fra besøget i de »overjordiske« anlæg i en kulmine.

Let motion ovenpaa middagen.

Bent J., Mogens og Leo »guffer«. Det ser meget stiligt ud!

Der er endnu ruiner i Tyskland. Her »beundres« nogle i Freiburg.

DAGBOGSBLADE (Fortsat fra forrige nummer)

Flemming en sukkerstang og Olaf en lille pose bolcher. Kl. 22,00 var vi alle tilbage paa vore respektive hoteller. Vi boede paa fem forskellige. Ja, forskellige var de. Der laa et fint hotel nede ved Rhinen med den dejligste udsigt, to laa midt i byen, og de to sidste laa i fabrikskvarteret i nærheden af en larmende mølle, der kørte paa døgndrift. Jeg boede i det ene af de sidstnævnte sammen med Westy, »Smile«, Mogens og min broder, og i det andet boede Bent Jørgensen, Leif og Ib. Medens vort hotel var nogenlunde taaleligt, var det andet under al kritik. Bent Jørgensen fortalte mig, at *sengetøjet havde en ubestemmelig farve, klædeskabet var en gammel, umalet trækasse, vand fandtes der ikke, lysekronen var en almindelig bordlampe, der var sat ovenpaa »klædeskabet«, og til sidst, og det var næsten det værste, var der saadan en stank, at de eneste friske luft, vi fik, sagde Bent, var, naar vi gik og smaa-vindede!* Efter aften-teen gik alle til ro:

Spaniens- turen

Som en lille ekstra top paa aarets kransekage for 1. hold kom turen til Madrid. Og som en passende randbemærkning til referatet af Tysklandsturen kan referatet af denne rejse føjes ind.

Indbydelsen til denne kamp i Madrid var et par maaneder gammel, og bestyrelsen havde telegraferet sine rejsebetingelser, men ikke hørt noget, før der en dag i september kom et telegram med forespørgslen, om vi stadig stod fast paa disse. Et »ja« blev omgaaende afsendt, og ligesaa hurtigt kom accepten.

Indbydelsen var fra »Atletico«, Madrid, den ene af byens to store 1. divisions klubber, og kampen var en slags »æres- og beneficekamp« for en af klubbens ældre vel-tjente spillere, Campos. Samtidig fik vi oplyst ad anden vej, at vore modstandere ville blive et udvalgt hold fra Madrid forstærket med to gode spillere ude fra. Det var selvfølgelig en formidabel modstander at bide skeer med, et professionelt byhold. Naa, med lidt forstærkning af vore forwards og med lidt ekstra vilje til at gøre en alvorlig indsats kunne der vel nok blive lidt kamp ud af det, og turen maatte i sig selv blive en helt ny oplevelse, saa vi gik paa med krum hals. Kn. Lundberg, som vi vidste ville være et eller andet sted paa ferie i Syd-europa, blev indbudt sammen med Carl Holm som forstærk-

HENNING J.:

Tirsdag, d. 5. august.

Kl. 7,00 om morgenen, i straalende sol, startede vi paa den længste og nok mest besværlige køretur af dem, vi hidtil havde foretaget. De første 145 km blev tilbagelagt paa 2 timer, det var fint, men saa pludselig ville motoren ikke makke ret — ærgerligt at blive standset midt paa autobanen. Naa — men der var heldigvis ikke saa langt til en mekaniker, og vognen kunne køre, men godt for motoren var det vist ikke. Hvad der var i vejen, kan jeg ikke udtale mig om, man er jo kun blevet skomager. Da vi omsider kom ind til mekanikeren, viste det sig, at det ville tage meget lang tid at reparere vognen. Han ringede til en kollega i Montabaur, han skulle saa komme og slæbe os til værkstedet. Tiden gik, og humøret dalede noget. Turen kunne med held have været klaret paa 10 timer, men hvor mange timer skulle vi blive forsinket? Der blev snakket en del om, hvorledes vi hurtigst kunne komme videre. Cornali boltrede sig rigtigt; han »sprekede« *deutsch med os, og dansk med tyskerne* — saa ivrig var han. Naa, vi skulle saa paa slæb — den var fin: *3 gange knækkede trossen, og 2 gange gik mekanikerens vogn i staa.* Det var ogsaa en sardindaase, han kom med, det tog ham kun 25 minutter at køre de to kilometer — det var jo ikke noget at tale om. En hurtig gennemgang af motoren viste, at den ikke kunne blive færdig den dag. Ja, saa maatte vi have fat i en vognmand og høre, om han kunne køre for os til Freiburg. Han var frisk, sagde ja, og med en forsinkelse paa 3 timer kunne vi endelig komme videre. Nu gik det fint — humøret steg igen. Leo gav »Manden paa risten« (for en gangs skyld). Farten var fin. Der var radio i vognen og fire højttalere, saa vi kunne høre allesammen, og musikken var fin, fin.

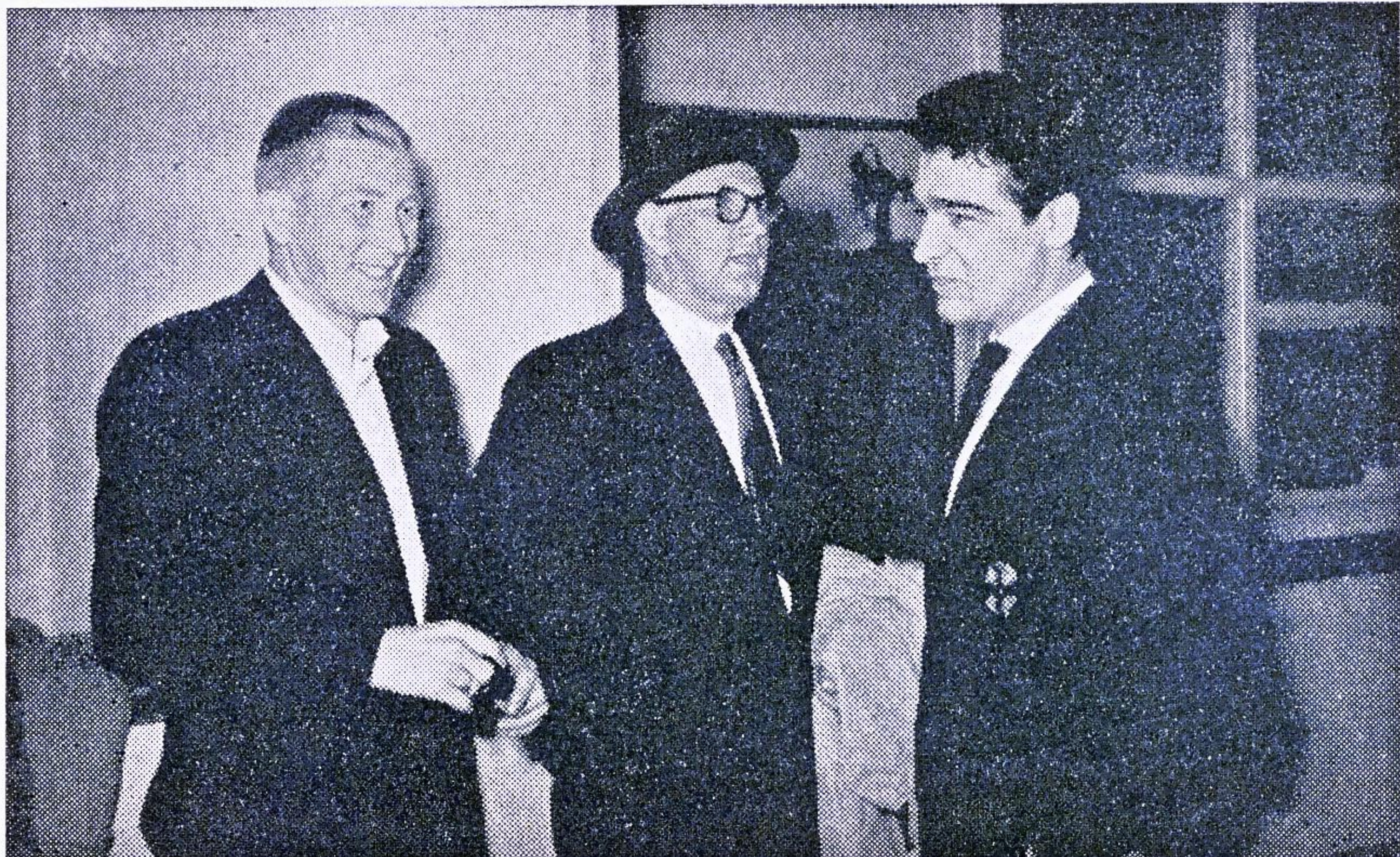
Ja, saadan gik den første del af turen — ikke uden forhindringer — medens den sidste del gik noget bedre. Der kom efterhaanden gang i kortene rundt omkring, for tiden var ved at blive lang, og sulten begyndte ogsaa at melde sig, vi var jo ogsaa forsinket 3 timer, og der var i forvejen bestilt frokost i Heidelberg. Kl. 15,30 kunne vi endelig sætte os til bords paa en dejlig terrasse lige ved floden Neckar, og det kan nok være, at der blev sat noget »ædelse« til livs. Efter frokosten prøvede vi at kaste sten over paa den anden side af floden,

Spaniensturen: Modtagelse i lufthavnen i Madrid.

det mislykkedes, men *Westy* og *Svend* afslørede store evner i den retning. Vores bus havde under alt dette staaet lige i solen, og da vi satte os ind igen, klar til at køre videre, virkede den faktisk bedre end skottens dampbad om tirsdagen. Resten af turen forløb gnidningsløst, vi havde et kort ophold i Ettligen for at faa en haardt tiltrængt »Bier«.

Jeg skrev før, at vi ikke kom ud for flere forhindringer. Det passer ikke; efter at have passeret en lille by, blev vi pludselig standset af politiet. Det viste sig, at chaufføren havde trykket paa en forkert knap, og at det var taagelyset, han

Mere »knipseri« i Madrid. Leo, Børge og Per nyder det.

brugte. Fejlen er jo efter vore forhold hjemme ikke saa stor, men betjenten her var en ivrig herre, men efter en lang gennemgang af chaufførens papirer, fik vi saa lov at køre videre til Freiburg, hvortil vi kom med kun 3 timers forsinkelse. Der var ingen, der følte trang til at kigge paa byen den aften; det var bare om at komme til køjs i en fart og faa hvilet ud ovenpaa en lang, men takket være de forskellige forhindringer, der indtraf, ikke kedelig køretur.

STRAND:

Freiburg, onsdag d. 6. august.

Efter en rolig nattesøvn, som foregik i 30° varme, blev vi vækket kl. 9 om morgenen, og for de flestes vedkommende, var det ogsaa en haardt tiltrængt nattesøvn efter gaardagens lange køretur.

Da morgenmaaltidet var overstaaet, var formiddagen fri efter programmet, og den blev udnyttet 100 %, hvad angaar indkøb af souvenirs — kuk-kuk ure og en enkelt lysekroner — spørg bare Henning Jensen — men der var ogsaa tid tilovers, saa man fik et indtryk af, hvor skøn byen har været, for som de fleste andre byer i Tyskland, var den ogsaa blevet haardt ramt af krigens hærgelse, men det, som øjet fangede, var taarnet af domkirken, som var bygget med et gennembrudt spir, men selve byens beliggenhed ved foden af bjergkæden Schwarzwald tog sig smukt ud.

Eftermiddagen var afsat til massage og hvile, men nogle benyttede sig af det flotte vejr til at tage en tur i swimming-pool, som laa 3 minutter fra hotellet. Kl. 17 skulle alle være omklædt i vores dress, og saa kørte vi til banen, som laa oppe i skoven, og til spillernes store glæde var det en græsbane, hvorimod den sidste kamp var paa en slaggebane. Da vi kom derud, var der en forkamp mellem to drengehold, og det var morsomt at se, hvorledes de smaa fyre gik ind for sagen. Saa snart fløjten havde lydt for den kamp, saa vi det ejendommelige, at en stor vandvogn kørte ind paa banen og oversprøjtede denne. Saa var tiden saa langt fremme, at vi ventede paa spillerne — endelig kom de, og efter at have hilst paa hinanden, og der var blevet fotograferet, kunne kampen saa begynde. Ja, resultatet er vel kendt, det blev uafgjort 0—0.

Efter omklædning kørte vi hen til klubbens hus, hvor vi spiste og fik vore 2 »Bier«s. Efter spisning og hyggeligt samvær med de tyske spillere var vi paa variete. Paa vejen hjem blev fire af os lidt sultne, men den klarede Mønnike let, for vi gik ind paa en lille restauration, og her beherskede Møller det tyske sprog; han sagde bare *alles Wurste*. Kl. 12 var alle hjemme paa hotellet, og saa var den dejlige dag paa sommerturen forbi.

KAMP I FREIBURG

Onsdag, d. 6. august kl. 18,30.

Freiburg spiller i den tyske 2. division og ligger i den bedste halvdel, saa det var vor hidtil sværeste modstander. Vi haabede, at vore spillere kunne yde en indsats og tage hævn for det uretfærdige nederlag i Homberg.

Banen laa ualmindeligt smukt, nede i en dal, omkranset af Schwarzwalds

ning. Svane gik i gang med at forberede rejsen og havde et par ugers koncentreret arbejde med at ordne visum, valuta o. s. v., DBU's dispensation for landsholdsspillerne blev indhentet, og alt var klart.

Mandag aften den 29. sept. foregik saa afrejsen med »Natpariseren« til Paris, og turens første irriterende forsinkelse oplevedes. Den var paa en halv time, men de skulle blive værre! I den retning var SAS et barn ved siden af franskmændene og spanierne, selvom de prøvede at følge de udenlandske selskaber godt til dørs med en god times forsinkelse paa hjemturen fra Paris til København. Hvorfor disse irriterende forsinkelser? Ingen oplysninger i højtalerne om grunden. I Paris var det øjensynligt, fordi maskinens mandskab skulle spise, for ligesaa snart mandskabet var færdigt og gaaet ud til maskinen, blev vi kaldt ud! Og det er ikke eneste gang, vi har oplevet det, men der synes at være en fast forsinkelse, naar vi flyver. Paa de fire etaper, vi fløj denne gang, var forsinkelserne ialt ca. 5 timer, og de skyldtes i hvert fald ikke klimatiske forhold. Det var til dels til at forstaa, at forsinkelsen i Madrid var paa 2 timer ved afrejsen, for mage til forvirring har jeg ikke set noget sted. Alle kommanderede med alle, og kontrollen syntes illusorisk. Enhver kunne gaa ud paa flyvepladsen og sætte sig op i maskinen! Saadan saa det ud, og vore replikstærke fandt jo hurtigt ud af, at kontrollen med flyvemateriellet var ligesaa lemfældigt, hvilket — i forbindelse med min-

derne om en ubehagelig nedtur for enkelte af selskabet — gjorde dem lidt blege om næsen.

Saa slemt var det vel heller ikke, men det saa mærkværdigt ud med denne forvirring.

Naa — tilbage til rejsen. Turen til Paris forløb udmærket. Efter en rolig 3½ times flyvning landede vi, og den langsommelige ekspedition samt rejsen ind til byen med en bus tog omtrent lige saa lang tid. Lundberg var paa »Gare des invalides» som »modtagelseskomité», og en bus holdt klar til at køre os til et typisk lille pariserhotel nede ved »Hallerne». De fleste gik straks op for at sove de faa timer, inden vi skulle videre til Madrid, medens de »konstitutionsstærke» maatte ud og se paa livet i »Hallerne» denne tidlige og pjaskvaade morgen. Regnen sivede ned, men besøget paa dette kombinerede grønt- og kødtorv var en helt ny fornemmelse. Et dansk sundhedspoliti ville rejse børster, dersom de blev udsat for samme hygiejniske forhold, men i Paris ta'r man det aabenbart ikke saa højtideligt. Kødet hang frit fremme paa gaderne, grøntsagerne laa stablet op paa fortovene og i rendestenene, trafikken i de smalle gader var enorm, og man parkerede paa tværs af gaderne uden hensyn til den øvrige trafik! Paa værtshusene var der stopfyldt af kødafbærere, hvis engang hvide tøj ikke saa ud til at have været vasket i en menneskealder, og handlende, der fik deres aperitif eller cafe au lait. Vi dumpede ind paa et af de mest kendte, »Au pied de cochon», indsnusede lidt ægte

skovklædte bjerge. Det havde ikke regnet i 2 maaneder, bortset fra en regnbyge, vi fik om formiddagen, saa græsset var godt afsvedet og ujævnt. Linierne var markeret med savsmuld, og inden kampen kørte en vandvogn rundt, for at det dog ikke skulle støve.

Freiburg startede stærkt, og vort forsvar kom paa arbejde, men kæmpede godt for sig. Vi havde ikke meget spil, men nogle enkelte spredte angreb, som ikke førte til noget. Tyskerne spillede godt i marken, men var ufarlige, naar de kom i nærheden af maalet. Den største chance fik de af een af vore snart berømte tilbagelægninger. Denne gang var det Bent Mørch, der forsyndede sig. 1. halvleg ebbede ud uden maal til nogen af siderne. Ib Bengtsson gik i stykker og blev erstattet af Erik Nielsen.

2. halvleg foregik efter samme recept, og vi maatte udskifte Rechendorff, som slet ikke kunne bestille noget paa grund af sin tidligere skade, med Flemming Andersen. Med den nye angrebskæde, som kæmpede bravt, var det vanskeligt at faa spillet i gang. Det lykkedes alligevel at faa bolden i nettet, men maalet blev korrekt annulleret for off side. Inden for 2 minutter havde tyskerne 4 hjørnespark, men de var stadigvæk lige ineffektive, og kampen sluttede 0—0.

Vort forsvar kæmpede godt, med Per Henriksen som en god maalmand. Vesty imponerede med glimrende hovedspil, og Bent Mørch spillede fornuftigt. Bent Jørgensen var hjørnesteinen i forsvaret og fik fat i en masse bolde, men det kniber med at skille sig godt af med dem. Harald Gronemann spillede udmærket, men Leif Tønnesen stod svagest. Leif tackler ikke igennem og bliver fornærmet, naar en modstander skubber til ham. Prøv en gang at blive gal, Leif, og vis dine kammerater, hvordan de skal kæmpe. Angrebskæden med Flemming Andersen i spidsen støttede forsvaret godt, men det kneb med at holde bolden fremme.

Dommeren begyndte meget godt, men efterhaanden tolererede han kraftbetonet og ureglementeret spil.

Svend Frederiksen.

BENNY:

Torsdag, den 7. august 1952.

Om morgenen mødte alle friske og veloplagte. Kun Jacob maatte vi vente paa, da han var hos lægen for at blive undersøgt. Det var en af de fineste hjertespecialister i byen, og det viste sig, at han under kampen havde faaet et skrub i ryggen, som havde medført blod i vandet, fordi nyrerne var slaaet løse. Naa, endelig viste han sig igen, og hele mandskabet hoppede ind i bilen.

Vi startede fra Freiburg kl. 10,15 og kørte igennem et smukt landskab, blandt andet et langt stykke langs de skønne Schwartzwaldbjerge. Som sædvanligt var der højt humør i bussen, og ved halv et-tiden nærmede vi os frokoststedet Rastatt, men her var alt optaget, saa vi maatte videre. Næste sted vi prøvede lykken, var i Ettingen ved 1-tiden, og her bestilte Skousen mad, som de lovede os saa hurtigt, som det var dem muligt at lave den. Vi travede en tur igennem hovedgaden, men vendte hurtigt tilbage for at faa noget at spise. Men først ved halv tre-tiden kom suppen med rundstykker til. Derefter fik vi til en afveksling koteletter med afklippede melbændler, som ingen var synligt begejstrede for. Flemming forsøgte sig som benknuser, idet der var mere ben end kød i hans kotelet. Efter middagen gik vi hen paa torvet, hvor bilen stod. Her var et lille vandspring, og her havde vi sammen med et par piger den herligste vandpantomime ved at smide vand i hovedet paa hinanden. Saa blev der truttet afgang, og kl. 15,30 strøg vi igen ud ad autostrada'en. Paa vejen passerede vi Frankfurt flyveplads, og i det samme kom en maskine ned mod os og skulle lande. Det saa meget flot ud, og den var

Madrid: Mere velkomst i lufthavnen. Yderst til højre ses den berømte Zamora!

ikke mange meter fra bilens tag. Vi kom endvidere forbi en stor kirkegaard med allierede soldater, det var betagende med saa mange hvide kors ved siden af hinanden. Saa var der efterhaanden ikke mere benzin paa, og vi maatte af for at tanke en gang. Her fik vi en forfriskning i form af en kold bier og et stykke lagkage, *en herlig kombination*.

Kl. 20,45 naaede vi vort bestemmelsessted, Koblenz, der ligesom de andre

Madrid: Et af de mange »massebilleder«.

byer frembød et sørgeligt skue fra krigens bombninger. Vi tog ind paa hotel Union, og her fik vi serveret en fin omgang mad, blandt andet *smaa snitter med laks og kaviar*. Efter dette herlige bord gik vi os en tur i byen, og her var der een, der ikke var rigtig heldig hos pigerne, som kaldte ham »Hans in Glück«. Saa gik vi til ro paa vore værelser, og til stor fornøjelse for alle, skulle Møller og jeg ligge under samme dyne. Jeg sov snart sødeligt!!

BENT J.:

Fredag, den 8. august 1952.

Efter at have udhvilet ovenpaa den lange køretur dagen i forvejen fra Freiburg til Koblenz, var morgenmaden klar imellem 8 og 9. Da vi aftenen i forvejen var blevet enige om at tage ud og trave om formiddagen kl. 10, var vi næsten alle ved morgenbordet kl. 8. Da vi havde endt vort morgenmaaltid, var vi ude og handle, og det gik særdeles livligt til i et af de berømte varehuse, Woolworth, hvor der blev købt en mængde »guldsmykker«.

Kl. 10 samledes vi paa hotellet og kørte derfra i bussen ud til banen. Paa turen var vi ikke blevet forvænt med gode baner og omklædningsforhold, men denne bane var det fineste, man kunne tænke sig, og omklædningsforholdene var i alle tilfælde 100 % bedre end de andre steder, vi havde været. Da vi havde sparket og leget en 2 timers tid, tog vi en lille rask løbetur paa cindersbanen, derefter gymnastik og saa i bad. Der var mødt en massør op, og de fleste af os fik nogle *lette strygninger* af ham. Derpaa kørte vi, efter at have faaet en forfriskning, hjem til hotellet for at indtage vor frokost.

Denne frokost blev efter og under turen omtalt mange gange. Først fik vi *snitter*, derefter *suppe*, saa kom der *en halv kylling*, som man slugte med velbehag (lindede bukseremmen ovenpaa denne lækkerbidsken), men lige saa snart vi var færdige, var tjeneren der igen *med en halv kylling til*. En del af os kunne spise denne, men benene blev ikke slikket helt saa rene som derhjemme. *Som dessert fik vi frugt* i form af et æble og en pære.

Klokken var da blevet godt 14, og da vi skulle mødes igen kl. 16,00, gik de fleste op paa værelserne og hvilte sig ovenpaa dette maaltid!

Vi samledes som sagt kl. 16 og gik ned til *Rhinen*, hvor vi skulle ud og sejle med en hjuldamper. Denne var paa grund af lavvande en halv time forsinket. I den tid stod vi og nød den smukke udsigt: bjergene med de gamle borge og meget andet. Endelig kom baaden, og vi gik om bord og nød en lemonade eller Bier, saa turen var fin!, bl. a. saa vi en tømmerflaadning. Da vi skulle gaa i land i *Braubach*, var der et par pæne, ældre damer, der spurgte, om det var et *missionsk samfund*, der var paa tur, hvilket vi jo smilende benægtede, men saa pegede de paa det *blaa kors* i vort klubblem paa jakken, men først efter fagter og miner forstod de, det var et klubmærke.

I denne by holdt vor bus, og vi kørte derfra op til *Bad Ems* og fik en dejlig kop kaffe. Paa dette hotel boede bl. a. *Admira* fra Wien; de havde den foregaaende dag spillet 6—6 mod »*Neuendorf*«, som vi skulle spille mod om søndagen. Vi gik en lille tur i omegnen, og fem af os stod og nød nogle lystfiskere, men da vi skulle hjem kl. 20,00, og de stadig ikke havde faaet bid til trods for, at *Per* ogsaa gjorde *hæderlige forsøg*, maatte vi gaa!

Vi kørte saa hjem til vort hotel, hvor vi spiste til aften, og efter vore egne

pariseratmosfære og et mindre morgenmaaltid, før vi gik tilbage til hotellet for et par timers hvile.

Saa op igen, et hastigt spartansk morgenmaaltid, samme lange tur til en anden lufthavn, samme lange ekspedition, samme lange forsinkelse — eller maaske lidt længere — og endelig paa vingerne med een af »*Air France*«s store cloudmastere.

Ovenpaa det spartanske morgenmaaltid var det dejligt at faa et godt maaltid mad, og dertil en halv flaske champagne pr. mand, en drik som de fleste dog stak i lommen som souvenir. Da vi havde passeret grænsen til Spanien, begyndte maskinen at blive noget urolig, antagelig paa grund af det bjergrige terræn under os, og nogle enkelte stykker havde det ikke saa godt. Jeg var bl. a. en tid ængstelig for, om der var poser nok i maskinen til *Lundberg!*

Terrænet under os var nu mere og mere sparsomt bevokset, og maskinen gled nedad, og uden særlig varsel om en storbys nærhed landede vi paa en øde slette, som viste sig at være *Madrids lufthavn*. Vi rullede langsomt op foran havnebygningerne, hvor der var sort af mennesker og en hærske af fotografer. Jeg havde set i en avis, at *Rita Hayworth* ventedes paa besøg i *Madrid* og spekulerede paa, om »*stjernen*« skulle være i samme maskine som os. Det ville dog have været ærgerligt, om man havde forspildt en chance til at sidde ved hendes side og evt. kunnet optræde som hjælper og trøster under den herskende luftsyg!

Naa — *Rita* var nu ikke med. Det var os fotograferne og den store forsamling »*var ude efter*«. Aldrig er

ønsker blev det kun til *een ret*; derefter gik vi lige i seng — for vi skulle spille i Wiesbaden dagen efter.

BENT M.

Lørdag den 9. august 1952.

et fodboldhold vel blevet fotograferet saa meget. Paa maskinen, under maskinen, foran maskinen, samlet, enkeltvis osv.! Og hver gang nogle af de spanske officials skulle med paa billedet, stormede 10—20 dragere, portører eller mekanikere med hen i klumpen! Og det fortsatte i ventesalen og ved toldskranken, med »blitzene« lynende i ansigtet paa os ustandseligt. Præsentationen blev overstaet ved hjælp af en flink spanier, der talte glimrende engelsk. Zamora, den navnkundige og sagnomspundne spanske maalmænd, (olympiske lege, Danmark—Spanien, Bryssel 1920) maatte vi jo alle hilse paa. Han er nu UK medlem i det spanske fodboldforbund, et job, som han lever af. Vi blev færdige med tolden, pas-kontrollen o.s.v., men der var stadig en hel del parlamentaren vedrørende vore valutadeklarationer. Det maatte Kurt ordne ved at skrive de fleste om, og det tog jo en rum tid. Paany var der gaaet et par timer, inden vi kunne komme videre. Irriterende!

Kurt og jeg kørte med et par af de spanske ledere til byen og blev hurtigt klar over spansk færdselskultur. Det er kort sagt: den ene fod paa »sømmet«, den anden paa bremsen, og saa en finger paa knappen til hornet! Her gjaldt kun den

Forhaabentlig indledningen til en spændende og interessant week-end — rent sportsmæssigt set desværre mindre spændende — men herom senere. Efter programmet skal vi jo spille vor næstsidste kamp i aften i Wiesbaden, saa derfor har vi naturligvis sovet længe og iøvrigt taget let paa tingene. Men selvfølgelig blev der ogsaa lidt tid til en lille tur i byen for at se, om der var noget, der kunne friste een — vi tænker jo meget paa vore kære derhjemme paa saadan en tur.

Vi spiste frokost ved tolv-tiden, og kl. ca. 14 startede vi paa vor Rhintur til det berømte Wiesbaden — en tur, som vi havde glædet os til. Lad mig sige det med det samme, at vi blev afgjort heller ikke skuffet. Selv om vi blev snydt for sejlturen — det var meningen, at vi skulle have sejlet til Wiesbaden — blev køreturen her langs med Rhinen, hvor vejbanen gik helt ned til vandet, en enestaaende tur, og man var blevet en stor oplevelse rigere. At beskrive saadan en køretur i en rød dansk bus med en fin fin chauffør, og netop paa en strækning, hvor Rhinen er skønnest, omgivet af bjerge, opad hvis skraaninger der vokser vinranker i tusindvis, masser af klippefremspring, klippeformationer (bl. a. Loreley), smaaøer, og sidst men ikke mindst de i eventyrbøgerne omtalte gamle, skønne og smukt beliggende slotte og borge — er jo ganske haabløst for saadan en elendig back som mig, der helt er blottet for al sans for rejsebeskrivelser. Skousen — du med dit fodboldøje — skulle nu alligevel have placeret dig ovenpaa biltaget med dit smalfilmsapparat, ovenikøbet med farvefilm, saa kunne jeg jo bare have henvist vore medlemmer til denne film. Men jeg haaber, at saa mange som muligt faar lejlighed til at se vor formands sikkert udmærkede snapshot (forhaabentlig er filmen blevet god) fra denne straalende tur langs med Rhinen, for jeg har allerede opgivet at beskrive saa skønne ting. Der er dog lige en ting, jeg vil tilføje, som imponerede mig, nemlig den enestaaende trafik, der foregik paa Rhinen — næsten lige saa slem som en Nørrebrogade i myldretiden.

Efter en vellykket køretur paa ca. 3 timer — vor chauffør fik dog lige lejlighed til at vise, hvor hurtigt man kan reagere ved et bilrat, grundet paa en lidt for søvrig fodgænger — kom vi til Wiesbaden ved 17-tiden, hvor vi lige naaede at sluge en kop the eller kaffe, inden vi skulle spille kl. 18. Desværre kunne der ikke skaffes hotelplads til os i Wiesbaden, saa vi fik jo kun et meget lille glimt af denne sikkert baade skønne og interessante by — saavidt man kunne skønne ikke noget videre ramt af krigens ulykker. Derimod vrimlede det med amerikanere (baade civile og militære). De ved jo nok, hvor der er godt at være, de fyre.

Om selve kampen, der foregik paa en blanding af grus- og græsbane, noget lignende den i Freiburg, er der ikke meget at fortælle. Wiesbaden, der ligger placeret øverst i 2. division (altsaa professionel) spillede et hurtigt og til tider flydende spil med alle mand i bevægelse hele tiden, og spillerne afleverede som regel hele tiden uden at stoppe bolden. Men jeg synes ikke, at vi i forsvaret havde saa svært ved at dæmpe op for disse angreb — ganske vist tabte vi kampen med 0—3 (0—2, 0—1), men det er dog mit indtryk, at hvis holdet havde spillet lige saa godt og friskt som i Freiburg, havde vi mindst faaet uafgjort. — Nu vandt Wiesbaden kampen, bl. a. paa de to halvheldige maal, som de fik i 1. halvleg. Maalet i 2. halvleg var derimod en fin afslutning paa et udmærket gennemført angreb, som højre wing afsluttede med et fint skud uden chance for Per.

Efter kampen var humøret lidt halvtrist — men det blev hurtigt trukket op igen. Vi kørte straks efter kampen til Rüdeshheim, hvor der var bestilt middag. Medens vi ventede, og under middagen, blev vi underholdt af en humørfyldt »pianist«, der foruden at spille havde en »mægtig« stemme, som han brugte lidt vel rigeligt nu og da.

Da middagen var vel overstaet, fortsatte vi tilbage til Koblenz ad samme vej, som vi var kommet. Selv om det nu var mørkt, blev turen tilbage ogsaa ganske interessant, idet alle de gamle borge og slotte, som vi passerede paa udturen, nu laa badet i projektørlys, og det saa naturligvis festligt og smukt ud her i mørket. Iøvrigt var der kommet en mægtig stemning i bussen (maaske paa grund af den omtalte »vidunderpianist«), og de $\frac{5}{6}$ af bussens medlemmer gav nu den sidste $\frac{1}{6}$ (hvem mon det kunne have været?) en lille rask og hyggelig belæring i, hvordan man synger og arrangerer »rumlesang« — og i pauserne underholdt »Møller« os med sine berømte og udødelige viser.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Koblenz blev indtaget med sang og humør, saa stemningen var der ikke noget i vejen med trods dagens mindre gode sportslige resultat. Klokkeren var nu blevet henad midnat, og trods den gode stemning var de fleste af os vistnok glade for at »se dyner«. Men det var skam ogsaa med at faa saa megen søvn og hvile sig muligt, for i morgen, søndag, skal vi spille vor sidste kamp her i Koblenz og tilmed mod et af Tysklands bedste hold.

Med ønsket om, at vi maa gøre en god figur i morgen, saa vi trods alt kan afslutte denne tourné med et nogenlunde sportsligt resultat, vil jeg slutte denne lille beretning fra lørdag den 9. august 1952.

MOD S. V. WIESBADEN

Lørdag den 9. august gik turen fra stamkvarteret i Koblenz til Wiesbaden for at spille kamp nr. 4.

Det viste sig at være en uhyggelig daarlig bane, som bestod af grus med enkelte spredte græstotter, og som desuden var meget ujævn.

Vi startede godt nok og burde have scoret et par gange i begyndelsen af kampen, men skydefærdigheden var som sædvanlig ringe. Skønt vi i denne halvleg havde mest af spillet, blev det alligevel SVW, der scorede et par gange. Første maal blev scoret paa straffespark, efter at Bent Mørch i fin stil havde klaret et skud med en elegant haandbevægelse. Andet maal faldt 30 sekunder før halvleg, headet ind efter hjørnespark, men Per burde dog være gaaet frem til centringen.

2. halvleg viste daarligt spil fra vor side, og Wiesbaden havde her overtaget; det var saa ringe, at der faktisk ikke engang kunne gøres notater om begivenhederne paa banen.

Det blev vort andet nederlag i fire kampe, og vi skulle nu vinde i Koblenz for at faa balance i regnskabet.

MOD »TUS NEUNDORF«, KOBLENZ

Søndag den 10. august oprandt, og det var med bange anelser, vi saa kampen i møde; onsdagen før havde TN jo spillet 6—6 mod »Admira«, saa de kunne aabenbart lave maal. Desuden havde vi efterhaanden faaet Ib, Mogens, Cornali og Harald paa sygelisten, saa holdet kom til at se saaledes ud: Per H.; Bent M. og Vesty N.; Flemming A., Bent J. og Leif T.; Olf H., Henning J., Benny J., Erik N. og Svend F.

Banen var ideel med tæt, kortklippet græs og plan som et billard, og tager man beliggenheden i betragtning, kan vi vist roligt sige, at bedre og skønnere anlæg bliver meget svært at træffe.

Om det nu var banens skyld, ved jeg ikke, men holdet viste i denne kamp ganske udmærket spil og navnlig i første halvleg, hvor forsvaret fornuftigt undlod at buse paa de udpræget kontinentalt spillende tyskere, men i ro og mag afventede det rigtige tidspunkt til at gribe ind i modstandernes broderen.

Samtidig spillede angrebet rigtigt med lange bolde til fløjene, og vi kunne med bedre udnyttelse af chancer fortjent være gaaet til halvleg med en føring paa eet eller to maal, men nu blev det 0—0.

I anden halvleg blev Erik N. erstattet af Strandby, som faldt udmærket ind i spillet, og vi havde stadigvæk nok saa meget spil som »Neundorf«. Imidlertid begyndte Bent J. et stykke ind i halvlegen pludselig at ligge for langt fremme paa banen, og det skabte en del usikkerhed i de bageste rækker. Da det samtidig faldt ind med regn, kom »Neundorf« rigtig i gang med deres kombinationer, og i de sidste 20 minutter blev vore rendt over ende, hvilket vel ikke kan bebrejdes dem, en stor del af dem havde jo i forvejen fire haarde kampe i benene.

Slutresultatet blev 0—3, men holdet ydede absolut en god præstation i en virkelig god og underholdende kamp.

Det blev saaledes vort tredje nederlag i 5 kampe, og mange vil vel synes, at det var et pauvert udbytte, men man maa jo ikke glemme, at alle kampene spilledes i meget stærk varme, og nogle af dem paa uvante baner. Naar saa man samtidig tager i betragtning, at det er halvprofessionals, man spiller imod, forstaar man maaske lidt bedre resultaterne.

Det var under alle omstændigheder en god gang opvarmning før turneringen, og vi maa haabe, at spillerne faar udbytte heraf, naar kampene snart er i fuld gang.

(Sluttes i næste nr.).

h. o.

stærkeste eller den hurtigstes ret. Var der endelig ved et særlig trafikeret gadekryds (og det vil sige gader, hvor man kørte mere end 7—8 vogne ved siden af hinanden), saa ringede alverdens klokker, naar lyset skiftede! Antagelig for at vække de, som var faldet i søvn, medens de ikke hylede med hornet, eller — maaske for den sidste fodgænger, der ikke naaede i sikkerhed paa fortovet, inden trafikken væltede frem! Hvem ringer klokkerne for? Jeg forstaar nu bedre, hvorfra Hemingway har faaet titlen til sin bog fra Spanien!

Hotel »Nacional« var i bedste klasse. Aftenen gik med en strøgtur. Livet — alt-saa aftenlivet — begynder sent. Butikkerne har aabent til kl. 9, og først efter dette klokkeslet kan man faa middagsmad paa restauranterne. Derefter gaar man i biografen ved 11-tiden. Sidste forestilling er omkring midnat. Der er nogle, der aldrig kommer andet end til »midnatsforestillinger«. Vi var nu ikke fristet til det, men kravlede tidligt til køjs. Dels havde vi ikke faaet megen søvn den foregaaende nat, og dels skulle vi jo spille den næste dag.

FREM'S SPILLEDragt

faas i klubben eller i

Klubbens Leverandør

Sportsmagasinet
F.I.B.

Amagertorv 11

Ctr. 689

Ctr. 14758

☆ **Ungdomsafdelingen** ☆

Efteraarsturneringen

Saa er vi i fuld gang med efteraarsturneringen; første halvdel er spillet, og vi kan danne os et billede af holdenes styrke i de forskellige rækker.

1. *Ynglinge* startede med tabet af 5 points i de 3 første kampe; spillet har ikke været paa højde med det, vi havde ventet, dog har vi vundet de sidste 3 kampe, og der er ved at komme lidt mere samling over spillet; de 2 andre ynglingehold har ogsaa spillet paa det jævne.

1. *Juniorhold*: Ja, det skal ikke skjules, at I har skuffet; med de gode boldspillere, der er paa holdet, havde vi lov til at vente betydelig bedre resultater; der er kun een ting at gøre, og det er at gaa 100 % ind for vintertræningen, og vi tror bestemt, at I kommer stærkt til foråret. De øvrige hold ligger fint og har alle en chance for at vinde turneringen.

1. *Drenge* har tabt 6 points, men har ikke skuffet trods nederlag; af de hold I har mødt, er der ingen, der har spillet saa godt fodbold som I; dertil kommer, at I har kæmpet godt og vist en glimrende kampmoral, at I har været jeres modstandere fysisk underlegne, kan I jo ikke gøre for; dertil kommer, at heldet ikke har været med jer, hvilket resultaterne for de tabte kampe ogsaa viser; to nederlag paa 1—0 og et paa 2—1 viser jo, hvor knebent I har tabt. Jeg vil mene, at I efter spillet i de første kampe burde have vundet, men fortsæt blot med godt humør og det samme gode spil, saa skal vi ikke forlange mere af jer. De øvrige 5 drengehold har ogsaa gjort en god figur; vi er i det hele taget godt spillende i drengeafdelingen.

1. *Lilleput* har spillet 2—2 mod KB, der som os er godt spillende og ogsaa vinder deres kampe stort; det blev en ualmindelig god kamp, hvor der fra begge sider blev vist en masse god fodbold, saa vi maa med spænding vente til foråret med at afgøre, hvem der skal besætte 1. pladsen. De 3 andre hold ligger ogsaa fint i toppen.

Det er meningen, at vi i vinter vil lægge særlig vægt paa hovedspillet i hele ungdomsafdelingen;

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

BRIDGE-TURNERING

Saa er det vinter og bridgetid igen.

Turneringen om klubmesterskabet for makkerpar afholdes i lighed med tidligere aar i den kommende tid.

Først spilleaften bliver:

TORS DAG D. 20. NOVBR. KL. 19 PRC. og fortsættes hveranden torsdag ialt 8 gange.

Indskudet er det sædvanlige kr. 10 pr. deltager, og anmeldelser maa ske til kontoret senest d. 15. novbr., saa tag hellere telefonen og ring hr. Svane op med det samme (Va. 1317).

Turneringen udskrives ligeledes som handicap, saaledes at enhver har en chance for at vinde en af de pæne præmier.

Og gør saa alvor af det. I aar skulle vi gerne se nogle flere nye ansigter i selskab med de gamle. Har De ingen makker, saa spørg, om der ikke skulle være en i samme situation, saa kan det jo let ordnes.

Vel mødt.

Bestyrelsen.

der er jo kun faa af jer, der kan behandle bolden rigtigt med hovedet, saa vi vil bede jer gøre en ekstra indsats paa dette omraade, saa I til foråret paa banen kan fortsætte med de øvelser, I har lært i salen.

B. M.

F. O. B.

Lørdag den 29. november afholder FOB stort andespil med mange fine præmier — og saa er der bal bagefter.

Det er vort haab, at alle vil reservere denne aften, saaledes at vi kan faa en fornøjelig fest sammen med vore damer.

Alle medlemmer af Frem's senior-afdeling er velkomne — ja, det skulle glæde os at se vore yngre kammerater i vor midte — vi plejer at have det morsomt. Festen afholdes i selskabslokalerne, Valdemarsgade 8. Prisen er 3 kr. for en serie paa 10 spil. Løse plader kan købes. Ballet bagefter er gratis. Vel mødt den 29. november.

P. M.